

Курс "Вчись керувати"

Відеолекція 1: Вступ та Особисте свідчення лектора

Вітаю вас! Мене звали Брюс Балласт, і мені випала честь провести вас шляхом роздумів на тему лідерства та керівництва. Зауважте, назва наших сесій "Вчись керувати" означає: навчайся вести за собою. На своєму життєвому досвіді я виявив, що існують різні моделі, підходи до керівництва, різні рівні та різні типи керівників. Деякі люди просто народжені бути лідерами, у них усе так добре виходить, усе виглядає так природно. Вони, наче завжди, знають, коли і що потрібно зробити, сказати і, схоже, успіх приходить до них дуже легко.

Але я ніколи не був такою людиною. Щоб стати керівником, мені довелося пройти через різні обставини і багато чому навчитися. Я розповім вам про це в процесі наших лекцій, що, сподіваюся, допоможе вам стати кращим керівником на тому місці, де ви робите свою працю. Багато хто приходить до такого висновку, що все починається і ґрунтується на правильному керівництві. Я процитую різні висловлювання в цій лекції, але на початку розповім про себе.

Отже, хто я такий? Я є послідовником. Що я маю на увазі? Я послідовник Ісуса Христа. Одного разу мене запросили на святкування ювілею одного зі служителів. Мені здалося цікавим висловлювання його тестя: «Найважливіше, що я хочу сказати, це те, що цей пастир, – він вказав на свого зятя, – «має свого Пастиря.» Справді, людина, яка бажає вести Божий народ конкретної місцевості, завжди повинна дивитися вгору, щоб брати приклад із найкращого Пастиря. І ось саме такою людиною, я себе й уявляю. Хочу, щоб ви знали, що все, що буде сказано в цих лекціях, ґрунтується на тому, що я люблю Ісуса Христа, люблю Його Церкву, присвятив себе служінню нашому Господу і Його Церкві. Я вірю, що сьогодні питання, пов'язані з правильним керівництвом, є надзвичайно важливими і для церкви Божої.

Розглядаючи питання лідерства, керівництва, церковного зростання, багато хто запитує себе: чи справді ці теми є християнською наукою, чи в цьому питанні важливо розглядати якісь принципи, методики, людський фактор і так далі? Хочу запевнити вас, що це – християнські знання, про це багато говорить Біблія. Ми будемо з вами цитувати Ісуса Христа, будемо цитувати слова апостола Павла, особливо, записані в посланні до Римлян у 12 розділі: *«хто головує то з пильністю...»* - тобто, якщо ви маєте дар керівництва, вам потрібно правильно застосовувати його. Знаєте, за всім сказаним стоїть віра в те, що Господь діє, творить Царство Своє, зрощує Свою церкву, Його вплив поширюється на весь

світ. Часто Господь здійснює все перераховане вище за допомогою керівників, і Він керує їхнім керівництвом. Отже, насамперед я є послідовником, і хочу запевнити вас, що такий спосіб мислення дуже сильно допоможе вам у вашому керівництві.

Протягом останніх сорока п'яти років я є одруженим чоловіком. Я одружився з дівчиною, з якою познайомився, коли ми ще навчались у старших класах школи, нам тоді було по 16 років. Ми одружилися, коли нам було по 22, на той час ми вже закінчували коледж. Я також є батьком трьох дітей. Ті з вас, хто є батьком чи матір'ю, розуміють, що в процесі виховання дітей проявляються елементи лідерства, керівництва. Мій старший син працює в Сієтлі, штат Вашингтон, інженером з експлуатації електротехнічного обладнання. Старша з моїх дочок працює викладачем біології в коледжі імені Кальвіна. Моя молодша дочка в Сент-Луїсі, вона працює терапевтом у лікарні і викладає. І оскільки, як я вже казав, елементи лідерства проявляються і в тому, що ви виховуєте дітей, і у вашому сімейному житті. Принципи, вивчені на нашому курсі, допоможуть вам як у вихованні дітей, так і в тому, щоб бути добрим чоловіком або дружиною. Також я є дідусем, у мене 11 онуків. Я завжди радий можливості поспілкуватися з ними і розумію, що принципи керівництва можуть допомогти мені тут.

Понад 40 років я виконую пасторське служіння. Мені доводилося служити в трьох різних церквах. Перша церква, в якій я розпочав служіння пастора одразу по закінченню семінарії, розташована в Пейнтбол, штат Мічиган. Цікаво зауважити, що я опинився в цій церкві після молитви. Оскільки я виріс у Мічигані та тривалий час жив там, то дуже сильно втомився від погоди та клімату цього штату. Тому, закінчуючи семінарію, я молився: «Господи, я хочу виїхати на південь, будь ласка, поклич мене в церкву, що на південь від мене.» І виявилось, що моя перша церква розташована за 56 км саме на південь від місця, де я звертався до Господа з такою молитвою. За 5 років служіння в цій церкві я побачив безліч благословень і пережив багато дивовижних подій, дізнався багато нового, навчився деяким принципам керівництва, про що я й поділюся з вами в цьому курсі.

Розумієте, на початку мого пасторського служіння я навіть не знав про те, що є лідером. Після того, як час мого служіння в цій церкві добіг кінця, моя сім'я переїхала на південь Каліфорнії. І ось тут нарешті справдилися мої молитви про те, щоб мені переїхати під південне сонечко. У південній Каліфорнії ми провели 23 роки. Церква, в якій я служив, виросла досить значно. Нам довелося зробити дві прибудови, а коли ми побачили, що й вони не вміщують усіх, хто збирається там, церква задумалася про те, щоб побудувати нову будівлю. Близько шести

років ми збирали необхідні для цього кошти. Ми продали нашу церковну власність, переїхали в тимчасове приміщення і зайнялися будівництвом нової будівлі. Я вважаю, що саме цей час приніс найбільші випробування в моє життя. Труднощі та випробування були в моєму особистому житті, в житті моєї церкви, і звичайно ж, торкнулися мене, як її керівника. Й останнє, що я хочу зазначити про себе, це те, що я є лідером, керівником. Я знаю, що покликаний Богом для того, щоб чинити правильний вплив на людей.

А як же я дізнався про те, що є лідером? Розповім вам про кілька етапів свого життя. Коли я ріс, у мене не було гідного прикладу, як бути справжнім християнським керівником. Мій батько не був керівником ні в церкві, ні в себе на роботі. Він працював на заводі «Дженерал Моторс», займаючись підготовкою і полагодженням інструментів. Цей завод випускав автомобілі, але, оскільки мій батько був там не керівником, а простим робітником, він жодним чином не міг вплинути на те, якими будуть машини, який вигляд вони матимуть. Він просто брав участь у щоденному процесі самостійно, на самоті працюючи у своєму виробничому приміщенні. Думаю, я також не міг знайти гідного зразка для наслідування, як бути добрим керівником і серед інших родичів. У мене є п'ять старших братів, але жоден із них не обійняв керівного становища. Тому мені потрібен був приклад для наслідування, як бути людиною, що впливає на Божий народ для того, щоб віряни могли мати майбутнє, якого вони так бажали.

Це, до речі, є одним із визначень, про яке ми поговоримо з вами згодом.

Так ось, такий зразок я зміг знайти тільки лише через роки. Я вступив до семінарії і там дізнався, що «лідерство» навіть не є хорошим словом, нас навіть закликали до того, щоб ми не ставали лідерами! Лідерством і керівництвом повинні займатися інші люди, а ми, пастори, повинні були піклуватися про бідних, нужденних, хворих, тих, у яких болить душа. Ми мали здійснювати працю, схожу на капеланську, ми мали стати проповідниками Слова Божого, навчати і викладати різним категоріям людей. Але принципів керівництва нас не навчали в цій семінарії. Не було й думки про те, що ми – ті люди, які повинні допомогти церкві визначити своє майбутнє і вести Божий народ для того, щоб досягти бажаного майбутнього. Отже, після семінарії я прийняв служіння у своїй першій церкві. На той час, вона налічувала близько 70 осіб і потім, за благодаттю Божою, почалося зростання.

Я славив Бога за те, що люди почали навертатися до Нього в нашої церкві. Багато хто розповідав дивовижні історії про своє навернення. Ми завжди радіємо, коли помічаємо, як діє Дух Божий, бо розуміємо, що це

Його праця в наверненні інших людей, це не наші людські зусилля. І, щойно церква почала значно зростати, нам довелося замислитися над тим, що нам робити в майбутньому. По-перше, нам потрібно було зробити нелегкий вибір, як нам вчинити з нашою церковною спорудою. Це була дуже маленька будівля, яка вже не вміщала нашу церкву.

Ми попросили поради у фахівців з будівництва, і вони сказали нам про те, що, на жаль, не існує якихось добрих способів для того, щоб розширити нашу будівлю так, щоб кожен член нашої церкви міг би поміститися в ній. У результаті такої невизначеності у мене самого розвинулася деяка депресія, я навіть не зміг зрозуміти її причину, оскільки на той час я навіть не дуже добре знав самого себе, але результатом такого стану стала моя молитва про те, щоб Бог перевів мене в якусь іншу церкву. Я розумів, що не маю необхідних здібностей, щоб здійснити необхідне служіння для цієї церкви. На той час наша церква зросла спочатку до 90 осіб, а потім до 120. Я почувався так, нібито згораю в служінні, і не можу нічого з цим вдіяти. Я пам'ятаю, як вечорами вигулював свого собаку далеко в полях, і звертався до Бога з молитвою: «Господи, як довго мені ще доведеться нести цей тягар?» У мене навіть почали виникати думки про те, щоб мені залишити служіння. Потім мені зателефонували з Південної Каліфорнії, з церкви, що розташована за 50 км на схід від Лос-Анжелеса. Крім приємних очікувань, що я, нарешті, житиму під південним сонечком, мене порадувала думка про те, що в цій церкві вже був старший пастор. Тому я вважав, що всі питання, пов'язані з керівництвом, належатимуть йому. Саме мій партнер у служінні визначатиме майбутнє і платитиме відповідну за це ціну. Однак через 6 місяців він переїхав у центр Каліфорнії для того, щоб організувати там нову церкву.

Абсолютно несподівано створюється ситуація, в якій мені, тридцятидворічному чоловікові, доводиться стати керівником. Усі очікують від мене цього. Новий пастор, який став моїм помічником, також не мав дару керівництва, він був добрим євангелістом. Господь знову благословив нас, і церква почала зростати. На початку збиралося 400 осіб, потім дедалі більше. Відразу ж постало питання, що нам робити в майбутньому? Ми відразу прийняли рішення: стали проводити два служіння вранці. Та цей вихід не міг допомогти нам у довгостроковій перспективі. Таке розв'язання проблеми не узгоджувалося з тією системою освіти, що зацпилилась у нашій церкві, а також ускладнювало проведення інших заходів у недільний день. І в цей момент я почав вивчати питання церковного керівництва, став розмірковувати про те, як можу послужити цій церкві у визначенні її

майбутнього, як направити народ Божий туди, де Господь бажає бачити нашу церкву.

У ці роки ми разом раділи, бачачи, як Господь веде і благословляє нас. Як я вже згадував вище, ми переїхали з будівлі середнього розміру до тимчасової будівлі, оскільки придбали велику територію площею у вісім гектарів. На ній було побудовано кілька церковних будівель і головний зал, здатний вмістити півтори тисячі людей. За цей час я багато чому навчився в царині лідерства, і мене запросили брати участь у керівній раді пасторів нашого міста. Ми зустрічалися, щоб підтримувати один одного й визначити служіння, спрямоване на благовістя людям, які живуть у нашій місцевості.

Пізніше мене запросили до керівної ради нашої деномінації. Таким чином минули 23 роки мого служіння. За цей час я побачив багато чого: і Божі благословення, і випробування. Як я вже говорив, останні шість із половиною років, пов'язані з переміщенням нашої церкви, були значним випробуванням буквально у всіх сферах мого життя і служіння. Також були випробувані абсолютно всі навички, яких я набув у сфері керівництва, і я знову почувався стомленим: і в духовному сенсі, і у фізичному. Потім, за благодаттю Божої, мене знову покликали до Мічигану. Так, у те місце, де сонце усміхається не надто часто. Уже понад 10 років я здійснюю служіння в церкві, названій "Covenant Life". На той час, коли я знову повернувся сюди, то вже знав про те, що саме входить у поняття лідерство, я знав, як має відбуватися керівництво помісною церквою.